

KAPITOLA 2

Zalezla jsem hlouběji do domku. Byla to taková kostka, co měla nanejvýš jeden a půl metru čtverečního. Ani Gerad by se v ní nedokázal postavit, ale já jsem tam bývala moc ráda. Vstupním otvorem se lezlo dovnitř i ven a na protější stěně bylo malé okénko. Do jednoho rohu jsem umístila štokrlátko jako stoleček pro svíčku a na podlahu kobereček tak starý, že bylo skoro lepší sedět na holých prknech. Jen bouda, ale moje útočiště. *Naše útočiště.*

„Prosím tě, neříkej mi krásko. Nejdřív máma, pak May a teď i ty. Leze mi to na nervy.“

Podle toho, jak se na mě Aspen díval, mi bylo jasné, že ho o své ne-krásce nepřesvědčím.

Usmál se na mě.

„Nemůžu za to. Jsi to nejkrásnější, co jsem kdy viděl. A ne-zlob se, že to říkám právě teď, ale jindy to nejde.“ Natáhl ke mně ruce a chytil mi obličej do dlaní. Pohlédla jsem mu hluboko do očí.

A to úplně stačilo k tomu, aby se naše rty spojily a všech-

ny myšlenky se rozprchly. Neexistovala žádná Selekcce, žádná chudá rodina ani žádná Illeá. Jen Aspenovy ruce na mých zádech, jimiž si mě přitahoval blíž k sobě, a jeho dech na mých tvářích. Prsty jsem mu zajela do černých vlasů ještě stále vlhkých ze sprchy (vždycky se sprchoval večer) a propojila je v dokonalý uzlík. Voněl po mýdle, které jeho máma vyráběla doma. O té vůni jsem snila už tolikrát. Když jsme se od sebe odtáhli, nemohla jsem se ubránit úsměvu.

Aspen seděl s široce roztaženýma nohama, tak jsem si mu sedla do klína jako do kolébky.

„Nezlob se, že mám blbou náladu. To jen, že... Dneska nám přišla ta hloupá výzva.“

„Aha, jasně, ten dopis,“ povzdychl si Aspen. „Nám přišly dva.“

No jistě, dvojčatům přece už bylo šestnáct.

Zatímco ke mně Aspen mluvil, zkoumal můj obličej. Dělal to vždycky, když jsme spolu byli. Jako by si chtěl mou tvář vryt do paměti. Neviděli jsme se už déle než týden, a kdykoli to bylo víc než několik dní, oba jsme byli strašně netrpěliví.

Taky jsem si ho prohlížela. Aspen byl zdaleka nejpřitažlivější kluk ze všech kast v celém městě. Měl velmi tmavé vlasy, zelené oči a zvláštěně tajuplný úsměv. Byl vysoký, ale ne moc. Hubený, ale ne příliš. Ani v šeru mi neunikly kruhy pod jeho očima. Určitě pracoval celý týden dlouho do noci. Na sobě měl černé obnošené triko, které bylo místy úplně prošoupané stejně jako jeho otrhané džíny, co nosil skoro každý den.

Kdybych si tak mohla sednout a spravit mu je. To byl můj velký sen. Nechtěla jsem se stát illejskou princeznou. Přála jsem si jen být Aspenova.

Mučilo mě, že jsme nemohli být spolu. Byly dny, kdy jsem myslela, že se zblázním, pokud nepřestanu myslet na to, co

asi dělá. Když už se to nedalo zvládnout, soustředila jsem se na hudbu. Za to, jak šikovná jsem byla hudebnice, jsem vděčila hlavně Aspenovi. Byla jsem do něj úplný blázen.

Jenže to bylo špatně.

Porušovali jsme zákon, protože Aspen byl Šestý. Šestí byli služebníci a od Sedmých se lišili jen o něco málo vyšším vzděláním a průpravou pro venkovní práci. Aspen byl mnohem chytřejší než kdokoli, koho jsem znala, a navíc byl neuvěřitelně pohledný, jenže ženy se za muže z nižší kasty neprovdávaly. Takový muž vás sice mohl požádat o ruku, ale jen vzácně jste dostali souhlas. Kromě toho, když se někdo ženil či vdával za člověka z jiné kasty, chtělo to kupu papírování a museli jste čekat snad devadesát dní, než vám úřady sňatek povolily. Párkrát jsem slyšela, že úřady zdržovaly schválně, aby si to lidé mohli ještě rozmyslet. Takže tím, že jsme se vídali, a to i po zákazu vycházení... Prostě jsme se mohli dostat do pěkné kaše. Nemluvě o tom, jak by řádila moje máma.

Jenže já jsem Aspenu milovala. Milovala jsem ho už skoro dva roky. A on miloval mě. Zatímco jsem na něm seděla a on mě hladil po vlasech, nedovedla jsem si představit, že bych měla vstoupit do Selekce. Já už jsem svou lásku našla.

„Co si myslíš o té soutěži?“ nadhodila jsem.

„V pohodě, asi. *Nějak* si holku najít musí, chudáček.“ V jeho hlase zazněl sarkasmus, ale já jsem stála o jeho upřímný názor.

„Aspene.“

„Fajn, dobře. Na jednu stranu mi to přijde ubohé. Copak princ nerandí? To jako vážně nedokáže *žádnou* sbalit? Když princezny provdávají za cizí prince, proč neudělají to samé i s ním? Musí přece existovat nějaká šlechtična, která by pro něj byla dost dobrá. Tohle mi prostě nejde do hlavy.

Jenže zase...“ povzdychl si. „Na druhou stranu se mi to

zdá jako dobrý nápad. Celkem vzrůšo, že se zamiluje všem na očích. Taky se mi líbí představa, že někdo se dočká svého ‚a žili spolu šťastně až do smrti‘. Kterákoli holka by se mohla stát královnou. Je v tom určitá naděje. Mám tak pocit, že i já můžu mít pěkné vyhlídky.“

Prsty mi přešel po rtech. Jeho zelené oči mi pronikaly hluboko do duše. Ucítla jsem zajiskření, které jsem poznala jen s ním. Také jsem chtěla naše ‚a žili spolu šťastně až do smrti‘.

„Takže sestry podporuješ, aby do toho šly?“ zeptala jsem se.

„Jasně. Všichni ho sem tam vídáme a vypadá jako slušný člověk. Je to usmrkanec, o tom není pochyb, ale přátelský. A holky jsou celé natěšené, je to sranda. Dneska večer, když jsem se vrátil domů, tancovaly po celém bytě. Navíc nikdo nemůže popřít, že pro rodinu by to bylo vysvobození. Máma si dělá naděje, protože místo jedné pozvánky máme hned dvě.“

Tohle byla ohledně té příšerné soutěže první dobrá zpráva. Nemohla jsem uvěřit, že jsem byla tak sebestředná a nevzpomněla si na Aspenovy sestry. Kdyby jedna z nich prošla, kdyby jedna z nich vyhrála...

„Aspene, uvědomuješ si, co by to znamenalo? Kdyby vyhrála Kamber nebo Celia?“

Sevřel mě pevněji v náručí a zlehka mě políbil na čelo. Jednou rukou mě přitom hladil po zádech.

„Myslím na to celý den,“ přiznal. Odhodlaný tón jeho hlasu vytlačil všechny další myšlenky. Chtěla jsem jen, aby se mě dotýkal a líbal mě. A k tomu se taky schylovalo, když vtom mu zakručelo v břiše a já se vzpamatovala.

„Jé, poslyš, vzala jsem nám svačinu,“ prohodila jsem vesele.

„Vážně?“ Poznala jsem, že se snaží nedat najevo, jak je rád.

„Upekla jsem kuře, bude ti chutnat.“

Našla jsem svůj uzlíček a podala ho Aspenovi, který z něj

začal pomalu uždibovat. Já jsem si ukousla z jablka, aby měl pocit, že je pro *nás*, ale pak jsem ho odložila a nechala ho jen pro něj.

U nás doma nebylo jídla nazbyt, ale v Aspenově rodině vyloženě chybělo. Aspen pracoval na stabilnějších zakázkách než my, ale platili mu o dost méně. V jeho rodině nebylo jídla nikdy dost. Byl nejstarší ze sedmi dětí, a tak jako já začal pomáhat, jakmile to šlo. Svůj skromný příděl jídla navíc přenechával svým mladším sourozencům a své mámě, která byla neustále ztrhaná prací. Táta mu zemřel před třemi roky a celá rodina byla prakticky ve všem závislá na Aspenovi.

Spokojeně jsem sledovala, jak si na prstech olizuje koření z kuřete a trhá chleba na kousky. Bůhví kdy jedl naposledy.

„Jsi skvělá kuchařka. Tvůj muž bude jednou strašně tlustý a šťastný,“ řekl s pusou plnou jablka.

„To *ty* budeš jednou můj tlustý a šťastný muž, vždyť víš.“

„Já a tlustoch!“

Oba jsme se rozesmáli. Pak mi vyprávěl, co dělal v době, kdy jsme se neviděli. Pro jednu z fabrik odvedl jakousi kancelářskou práci a ta ho čekala i celý příští týden. Jeho máma našla konečně práci jako uklízečka pro několik Druhých v naší oblasti. Dvojčata byla zklamaná, protože jim máma zrušila dramatický kroužek po škole, aby holky mohly víc pracovat.

„Zkusím si sehnat nějakou práci i na neděli a něco si přivydlát. Nelíbí se mi, že se musí vzdát něčeho, co mají tak moc rády,“ řekl s nadějí, jako by se mu to mohlo vážně povést.

„To se neopovažuj, Aspene Leger! Už tak pracuješ příliš.“

„Ale, Mer,“ zašeptal mi do ucha a mně z toho naskočila husí kůže. „Znáš přece dvojčata. Potřebujou být mezi lidmi. Nemůžou sedět zavřená a jen uklízet nebo přepisovat. Na to nemají povahu.“

„To ale není fér, když od tebe čekají, že to všechno uděláš ty, Aspene. Já vím, co ke svým sestřím cítíš, ale musíš dávat pozor i na sebe. Jestli je máš doopravdy rád, musíš se starat víc o jejich pečovatele.“

„Nic se neboj, Mer. Myslím, že se blýská na lepší časy. Nebylo by to napořád.“

Ale bylo. Jeho rodina bude peníze potřebovat vždycky.

„Aspene, já vím, že bys to dokázal, ale nejsi přece superhrdina. Nemůžeš si myslet, že pro všechny, které máš rád, dovedeš sehnat úplně všechno. Prostě... nemůžeš zvládnout všechno sám.“

Na chvíli jsme se odmlčeli. Doufala jsem, že si moje slova vezme k srdci, že trochu zvolní, aby se nesesdřel z kůže. U Šestých, Sedmých či Osmých by to nebylo poprvé, kdy někdo zemřel vyčerpáním. To bych neunesla. Přitiskla jsem se mu těsněji k hrudi a snažila se tu strašnou představu zahnat.

„Americo?“

„Ano?“ zašeptala jsem.

„Ty se do Selekcce nepřihlásíš?“

„Jasně že ne! Nechápu, jak někoho může vůbec *napadnout*, že bych si chtěla vzít cizího chlapa. Já miluju *tebe*,“ pronesla jsem vážně.

„Copak ty chceš být Šestá? Mít pořád hlad? Jen samé starosti?“ nadhodil. V jeho hlase jsem vycítila bolest, ale taky jeho skutečnou otázku: Kdybych si mohla vybrat, chtěla bych radši palác se služebnictvem, nebo třípokojový byt společně s celou Aspenovou rodinou?

„My to zvládneme, Aspene. Jsme chytrí. Všechno bude fajn.“ V duchu jsem se modlila, aby to byla pravda.

„Ty víš, že nebude, Mer. Pořád se budu muset starat o svou rodinu, nejsem typ člověka, co by je jen tak opustil.“ Malinko

jsem sebou v jeho náručí šklubla. „A kdybysme jednou třeba měli děti...“

„Až budeme mít děti. No tak to nějak zařídíme. Kdo říká, že musíme mít víc než dvě?“

„Víš přece, že tohle nemůžeme nijak plánovat!“ Aspen se začínal zlobit.

Nemohla jsem mu to ale vyčítat. Pokud jste byli dost zámožní, mohli jste rozrůstání rodiny regulovat, ale pokud jste patřili mezi Čtvrté a níž, neměli jste stejné možnosti ani v tomhle. S Aspenem jsme to řešili už déle než půl roku, od doby, kdy jsme začali vážně uvažovat o způsobu, jak být spolu. Děti byly jako divoká karta. Čím víc jste jich měli, tím víc jste měli pracovní síly, ale zároveň i hladových krků...

Na okamžik jsme opět zmlkli. Ani jeden jsme nevěděli, co říct. Aspen byl dost vášnivý, některými tématy se nechával unášet až příliš. Naštěstí svůj vztek zvládal potlačit dřív, než se rozčílil úplně. O to se taky právě teď snažil.

Nechtěla jsem ho naštvat ani ho trápit, vážně jsem si myslela, že to zvládneme. Kdybychom mohli naplánovat všechno, co se dá, dokázali bychom překonat i to, co se nedá. Možná to znělo moc optimisticky, možná jsem byla jen bláznivě zamílovaná, ale skutečně jsem věřila, že pokud budeme s Aspenem doopravdy chtít, dokážeme cokoli.

„Podle mě bys to měla zkusit,“ ozval se zničehonic.

„Co zkusit?“

„Dostat se do Selekce. Podle mě bys do toho měla jít.“

Zůstala jsem na něj ohromeně zírat. „Zešílel jsi?“

„Mer, poslouchej.“ Jeho ústa se mi nalepila přímo na ucho. To nebylo fér. Věděl přece, že mě to rozptyluje. Mluvil zastřeně a pomalu, jako by říkal něco romantického, přitom mi navrhoval naprostou pitomost. „Pokud máš šanci na lepší život, než je

tenhle, ale kvůli mně ji odmítneš, nikdy si to neodpustím. To bych nesnesl.“

Podrážděně jsem vydechla. „Vždyť je to úplně směšné. Hlásí se tam tisíce holek, nikdy mě nevyberou.“

„Když tě nevyberou, tak v čem je problém?“ Rukama mi přejel nahoru a dolů po pažích. Takhle jsem se s ním hádat nedokázala. „Chci po tobě jen, aby ses přihlásila. Abys to zkusila. Když projdeš, tím líp. Když neprojdeš, aspoň si nebudu vyčítat, že jsem tě brzdil.“

„Ale já ho nemiluju, Aspene. Ani se mi nelíbí. Vůbec ho *neznám*.“

„Nikdo ho nezná. Třeba nakonec zjistíš, že se ti vlastně líbí.“

„Přestaň, Aspene. Miluju *tebe*.“

„A já zase tebe.“ Na důkaz mě něžně políbil. „Jestli mě miluješ, tak to pro mě uděláš, abych se nezbláznil. Už nikdy bych totiž nepřestal hloubat nad tím, co kdyby.“

Když to takhle vztáhl na sebe, nemohla jsem mu odporovat. Nechtěla jsem mu ublížit. Všemi možnými způsoby jsem se mu snažila ulehčit život. Navíc bylo opravdu naprosto nemožné, aby vybrali zrovna mě. Mohla bych se tedy přemoci kvůli ostatním, aby se zklidnili, a až se do soutěže nedostanu, nechají mě na pokoji. Kdyby máma věděla, že jsem to aspoň zkusila, možná by byla vlídnější, až Aspen našetří a přijde mě požádat o ruku.

„Prosím,“ vydechl mi do ucha. Vzrušením mi přejel mráz po zádech.

„Fajn,“ zašeptala jsem. „Tak já do toho půjdu. Ale pamatuj si, že nechci být princezna. Chci být tvoje žena.“

Pohládl mě po vlasech.

„Jednou budeš.“

Nejspíš to bylo světlem, nebo naopak šerem, ale přísaha-

la bych, že měl při těch slovech slzy v očích. Aspen zažil už spoustu ošklivého, ale plakat jsem ho viděla jen jednou. Když jeho bratra bičovali na náměstí. Tehdy malý Jemmy ukradl nějaké ovoce z káry na trhu. Dospělého by hnali před soud a podle toho, kolik ukradl, by ho buď strčili do vězení, nebo poslali na smrt. Jemmymu bylo teprve devět, tak ho zbičovali. Aspenova máma si nemohla dovolit pořádného doktora a Jemmymu zůstaly po celých zádech jizvy.

Tehdy jsem v noci čekala u okna, jestli Aspenu uvidím lézt do stromového domku. Když jsem ho zmerčila, vytratila jsem se potají za ním. Brečel mi v náručí snad hodinu a vyčítal si, že kdyby pracoval víc, kdyby se líp staral, Jemmy by nemusel krást. Zdálo se mu nefér, že za jeho selhání zaplatil Jemmy.

Úplně mě to mučilo. Nebyla to pravda, jenže to jsem mu říct nemohla. Neposlouchal by mě. Nakládá si na bedra starosti všech, které miloval. Nějakým zázrakem jsem se mezi ně dostala i já. Snažila jsem se aspoň, aby byl můj náklad co nejlehčí.

„Zaspíváš mi? Něco pěkného na usnutí?“

Usmála jsem se. Strašně ráda jsem mu zpívala, proto jsem se uvelebila blíž k němu a spustila tichou ukolébavku.

Po několika minutách písně mi jeho prsty začaly nepřítomně kroužit pod uchem. Pak mi roztáhl límeč u košile a líbal mě podél krku až k uším. Vyhrnul mi krátký rukáv a polibky mi přešel po celé délce paže odshora až dolů. Málem se mi z toho zastavil dech. Tohle dělal skoro pokaždé, když jsem mu zpívala. Můj vzrušený dech se mu asi líbil ještě víc než můj zpěv.

Zanedlouho jsme už byli na špinavém, tenkém koberci celí propletení. Aspen si mě vysadil do klína a já jsem mu prsty zajížděla do rozčuchaných vlasů. Úplně mě hypnotizovalo dotýkat se jich. Líbal mě horečnatě a drsně. Cítila jsem, jak se mi jeho prsty zabořují do pasu, do zad, do boků a do stehen.

Vždycky jsem se divila, že mi nezůstávají drobné modřiny ve tvaru palců.

Dávali jsme si pozor. Pokaždé jsme nesměle přestali, i když jsme oba chtěli víc. Jako bychom zákon neporušovali už dost. I přes všechna omezení, co jsme měli, jsem nevěřila, že v Illeji ještě někdo jiný prožívá tolik vášně jako my dva.

„Miluju tě, Americo Singerová. Dokud budu naživu, budu tě pořád milovat.“ Zaskočilo mě, kolik bylo v jeho hlase hlubokého citu.

„Taky tě miluju, Aspene. Už navždycky budeš můj princ.“

A pak jsme se líbali, dokud svíčka nedohořela.

Po dvou hodinách mi už padala víčka. Aspen by vydržel mnohem déle, ale dělal si starosti o můj spánek. Unaveně jsem slezla po schůdkách i s talířem a svou pencí.

Aspen zbožňoval, když jsem mu zpívala, a občas mi za mou písničku dával pencí, přestože sám neměl skoro nic. Říkala jsem mu, aby je dával spíš své rodině, která potřebuje peníze mnohem víc, ale nakonec jsem si ty drobné mince schovávala jako upomínku na to, jak moc na mně Aspenovi záleží a co všechno je pro mě ochotný udělat.

Zpátky ve svém pokoji jsem ze skrýše vytáhla skleněnou nádobu s pencemi a s potěšením jsem si poslechla, jak nová mince při dopadu ťukla o své sousedy. Pak jsem počkala deset minut u okna, dokud ze stromu neslezl Aspenův stín a neodběhl pryč.

Ještě chvíli jsem zůstala vzhůru, abych přemýšlela o Aspenovi a o tom, jak moc ho miluju a jak krásný je to pocit, když on miluje mě. Připadala jsem si výjimečná, nedoceníitelná a nenahraditelná. Tak důležité jako já se nemohla cítit žádná královna na žádném trůnu.

S touhle myšlenkou, bezpečně zarytou ve svém srdci, jsem usnula.